

עו א ב מיי פ"ב מהל'
טומאת אולתין הלכ'
ב:
עו ג ד מיי פ"ג מהל'
טומאת גרסת הלכה
ה:
עו ה מיי פ"ד מהל'
אבות הטומאה
הלכה ה:
פ ו מיי טס הלכה ג:
פא ז מיי פ"ד טס הלכה
ה:

שיטה מקובצת

[א] בשר הפורש ממנו
מאבר בהמה דאילו נחמק
מלת ממנו וניב נ"א
בשר הפורש ממנו דאילו:
ט אמר רב דתיב וכי
ימות: [ג] וכי ימות מן
הבהמה וגו' מקצת בהמה:
ז ועצמות מאי איכא
בין נחמק מלות מאי
איכא: [ח] בינייהו אמר רב
פפא נחמק מלת בינייהו:
ז ועצמות בה הו' איכא
מחבר וטהור הנוגע בה
הו' עובי הכותל
ונראות משני צדדין:
ט מדתתיב וכי ימות
דמשמע: י אלמא כעין
מיתה בעינן שאינה עושה
חליפין חזרת וכי כצ"ל
וניב נ"א כעין מיתה בעינן
שאינה חזרת ה"ט:
יא ומשוישבו עליו לא נגע
בטומאה שיקבלנה אבל
חישב עליו והורידו לאבו
לחזרת אובל ואח"כ חתבו
קבל טומאת אובל מאביו
לכד מטומאה חמורה:
יג וכשתחו והלכה לה
טומאה חמורה נשאה
עליו הקלה שלא היה לה
עד עתה: יד א"ל הא
קשיא לי: [טז] ואמאי הא
טומאת וכו':

רבי יהודה מטהר. הא דאמר לעיל (דף קסו:) תאנים שלמקו
באזיבין מטמא טומאת אולתין אמאי דלא כרבי יהודה א"נ
נמקו לא הו' אפילו כמעורה: **בבבבב** וניב שפתים איבא
בינייהו. פירוש כוליא שלמה וניב שפתים שלם אבל חזי כוליא וחזי
ניב שפתים א"ע"פ שאין עושה חליפין
אינו מטמא דגמרינן מזהמה ממה
שהיא דבר חשוב אף אכל שהוא חשוב
ואע"ג דרבי יוסי הגלילי לא יליף
מזהמה לענין דבעי חשיבות קצת יליף
אבל אין לומר שאפילו חזי כוליא
וחזי ניב שפתים הואיל ואין עושין
חליפין מטמו דהא ע"כ אין עושה
חליפין ואם נשבר ונפל מזהמה
בזמיה מסתמא לא מטמא דלא עדיף
ע"כ מן החי מע"כ דנבלה דאמר
בנבלתה ולא בעצמות וע"כ כשעורה
מן המת מטמא אכל פחות לא א"ע"ג.
דאין עושה חליפין וא"ת פחות לא א"ע"ג
דבשר עושה חליפין חוץ מכוליא וניב
שפתים וצפרק דס הגדה (דף נה.)
אמר מה ע"כ שאין גועו מחליף ופרין
והרי בשר כו' ומשני דמקומו נעשה
ללקט וי"ל דהכא מעניינה דקרא והתם
מעניינה התם דומיא דע"כ שמתרפא
קצת און מתרפא כבתולה
ובשר נמי נעשה ללקט והכא דומיא
דמיתה שאינה עושה חליפין כלל ולכך
נקט הכא לשון חליפין והתם נקט
גועו מחליף: **בין רבי ר"ע איבא**
בינייהו בשר. אית ספרים דגרסי
רכובה וכן נראה דמשום הכי לא בעי
ר"ע בשר דאיכא אכר צבמה דהיינו
רכובה אלא עליו ורבי לא איל
אלא בשר רוב אברים ולא מטמא
אפילו כרכובה גופה אבל אי לאו
רכובה לא הוה ידעינן טעמא דר"ע
מ"ט לא דריש נמי מזהמה דנבעי
בשר דטעמא דר' יוסי הגלילי נישא
דלא דריש מידי מזהמה וריב"א פי'
דרכובה כ"ע לא פליגי כיון שנבלת
כך בלא בשר לא גרעה משאר איברים
ולא פליגי אלא דוקא בבשר שהיה
עליו בשר והוסר:

מהו שתעשה יד לחברתה תיקו אמר רב
פפא הרי אמרו (יחור של תאנה שנפשה
ומעורה בקליפתה ר' יהודה מטהר וחכמים
אומרים) אם יכול לחיות טהור ואם לאו
טמא בעי רב פפא מהו שיעשה יד
לחבירו תיקו אמר רבי זירא הרי אמרו
אבן שבזית כשהוא חולץ חולץ את
כולה וכשהוא נותן נותן את שלו ומניח
את של חבירו בעי רבי זירא מהו שיעשה
יד לחברתה תיקו: ממה הבהמה: מאי
איכא בין אבר מן החי לאבר של הנבלה
איכא בינייהו **בבשר הפורש** [א] ממנו מאבר
בהמה דאילו בשר הפורש מאבר מן החי
לא מטמא מאבר מן הנבלה מטמא אבר
מן החי דמטמא מאי קרא אמר רב יהודה
אמר רב [ב] וכי ימות מן הבהמה והאי מיבעי
ליה לכאידך דרב יהודה אמר רב [ג] דאמר
רב יהודה אמר רב ואמרי לה במתניתא
תנא וכי ימות מן הבהמה [ד] מקצת בהמה
מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואיזו
זו זו טרפה ששחטה אם כן לכתוב רחמנא
מבהמה מאי מן הבהמה ש"מ תרתי אי
הכי אפילו בשר נמי לא ס"ד דתניא יכול
יהא בשר הפורש מן החי טמא ת"ל וכי
ימות מן הבהמה מה מיתה שאינה עושה
חליפין אף כל שאינו עושה חליפין דברי
ד"ר יוסי ר' עקיבא אומר בהמה מה בהמה
גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות רבי
אומר בהמה מה בהמה בשר גידים
ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות [ז] מאי
איכא בין רבי לר"ע איכא בינייהו ארכובה
בין ר"ע לר' יוסי הגלילי מאי איכא [ח] בינייהו
אמר רב פפא כוליא וניב שפתים איכא
בינייהו תניא נמי גבי שרצים כהאי גוונא
יכול בשר הפורש מן השרצים יהא טמא
ת"ל **בבמותם** מה מיתה שאינה עושה חליפין אף כל שאינה עושה
חליפין דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע אומר שרץ מה שרץ גידים ועצמות
אף כל גידים ועצמות רבי אומר שרץ מה שרץ בשר גידים ועצמות
אף כל בשר גידים ועצמות בין רבי לר"ע איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע
לר' יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתים איכא
בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו טעמא דלא מטמא מחיים משום
דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא לטמא מחיים ואי
אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה
דמטמא במשא אימא לטמא מחיים צריכא [א] ת"ר החותך כזית בשר
מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו וטהור חתכו וטהור חתכו וטהור חתכו
רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני
מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא
טומאת

מהו שפשה יד לחברתה. לענין טומאה דאורייתא לקבל טומאה מן
השרץ כדי להצילה לחברתה להיות חזרתה ראשונה כאלו נגע עצמה
בטומאה. שניה לטומאה פשיטא לן דלא הויה הדיא חזרתה שהרי זו
לא קבלה טומאה לעצמה. לישנא אחרינא לענין טומאת עבודה זרה
קמיבעיא ליה דזו שנעשית עבודה
זרה הרי היא כשרץ וחזיה השני
מי הוה לה יד והנוגע זה כנוגע
בעבודה זרה או דילמא לא הויה
לה יד וטהור הנוגע זה כגון אם לא
הוכשרה דאין עליה תורת אובל לקבל
טומאה מחברתה אי נמי הוכשרה
הויה לה אידי רשון והנוגע זה הויה
שני ונעשה האובל יד לאוכל אחר או
לא: יחור. נוף: רבי יהודה מטמא.
דאכתי מחובר הוא: אם יכול לחיות.
הויה מחובר וטהור: ואם לאו. הרי
הוא כמלוג טמא: מהו שיעשה יד
לחבירו. אם נפשו מיוחד זה יחור
אחר ומעורה זו בקליפתו ואינו יכול
לחיות והויה מלוג והראשון יכול לחיות
מהו שיעשה זה שיכול לחיות ואינו
מקבל טומאה בית יד לזה המלוג
ומציא לו טומאה. א"נ אם יחור זה אינו
יכול לחיות מהו שיעשה לו האילן יד
להציא טומאה על פירות שצמחו:
אין. המנוגעת: שצויים שראיה
בבית זה ובבית זה שכן דרך הויות
לתת שם אכנים גדולות המזויקים את
כל עובי הכותל ויוגרא משני דדים:
כשהוא חולץ. לוקו שגוע של הסגר
דכתיב (ויקרא יד) וחללו את האכנים:
חולץ אם כולו. דהא אין כתיב
כמות שהיא או גדולה או קטנה:
וכשהוא נוסף. אם הוחלט הבית וזא
לנותנו: נוסף אם שלו. חולץ את
האין ונותן את לך שלו: ומניח אם
חלק חבירו. דהא כתיב (שם) ונתן
את הבית ולא שתי בבית: מהו שיעשה.
חלק הטהור בית יד לזה להכניס טומאה
לבית חבירו דהא אין המנוגעת מטמאה
בזהל דכתיב (שם) והבא אל הבית:
איכא בינייהו בשר הפורש מן האבר.
לאחר זמן. בשר הפורש מן החי לא
מטמא א"כ הויה אכר עם הגידים
והעצמות כדליף לקמן וכ"ש בשר
הפורש מן אכר מן החי: מאבר מן
הנבלה מטמא. דהא איכא כזית
נבלה: מן הצמה ממקלם צמה.
כגון אכר ממנה מדכתיב וכי ימות
עומן דמשמע כעין מיתה שאינה עושה
חליפין והיינו אכר וסיפיה דקרא הנוגע
בנבלתה יטמא: ומקלם צמה אינה
מטמאה. ואף על פי שהיא כמתה
כגון טרפה ששחטה: וכי ימות. מיניה
נפקא לן אכר כדאמרינן וקרייה ממה
אלמא כעין מיתה בעינן שאינה חזרת:
עושה חליפין. חזרת לקדמותה ובשר
עושה חליפין אם יתלוג בשר מן
הבהמה אחר עולה תחתיו: מה
צמה גידין ועצמות. לקמיה מפרש

מאי בינייהו: ה"ג רבי אומר צמה מה צמה צמר גידים ועצמות כו': צין רבי לר"ע א"כ רכובה.
בשר כלל אלא גידים ועצמות לר"ע אכר הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אכר
צין ר"ע לרבי יוסי הגלילי אינה בינייהו כוליא וניב שפתים. דאין עושין חליפין ואין בהן ע"כ
לרבי יוסי הויה אכר לר"ע לאו אכר נינהו:
בשר הפורש מן השרצים. מן החי דלכר מן החי נהוג צהן: דאי אשמעינן צמה היינו טעמא
דלא מטמא בכעדשה: שרץ לא מטמא מחיים משום
דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא לטמא מחיים ואי
אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה
דמטמא במשא אימא לטמא מחיים צריכא [א] ת"ר החותך כזית בשר
מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו וטהור חתכו וטהור חתכו וטהור חתכו
רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני
מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו טמא
טומאת

[א] עוקצין פ"ג משנה ה
[ב] עוקצין פ"ג משנה ה
[ג] עוקצין פ"ג משנה ה
[ד] עוקצין פ"ג משנה ה
[ה] עוקצין פ"ג משנה ה

תורה אור השלם

1. וכי ימות מן הבהמה
אשר היא לכם לאבקה
הנוגע בגלגלה יטמא עד
הערב: ויקרא יא לט
2. אלה השמאים לכם
בכל השרץ כל הנגע
בדם בבתם יטמא עד
הערב: ויקרא יא לא

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

הגהות מהר"ב

הנשבורג
[א] נמי מ"ר החותך כזית
בשר כ"כ מיי פ"ג מהל'
טומאת אולתין הלכה ה
וע"ש כ"כ"מ:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קב"מ.

עין משפט נר מצוה

א [מיי] פ"ה מהלכות
כלים הלכה י"ב:
ב [מיי] פ"ב מהלכות
טומאת אוכלין י"ב:
ג [מיי] פ"ד מהלכות
טומאת נרעט הי"ן:

לעני רש"י

מור"ל. גוש (של שאור).

שיטה מקובצת

אן היא קבל טומאה מאביו במחבר: טו וכ"ש זה שכבר טימא לאבר שמתמא כנבלה הסי"ד כשישימש וכו' וכן כתוב בספרי כ"י: טו שאין האבר מטמא כלום ע"י אחריו בשר. י"ב שבספר כ"י לא נמצאו מלות אלו: טו שהרי יחידה לכך ולא להחמיץ שאר עיסות ואומר אני: טו ומשני תלמודא לעולם וכו': הרי אמרו תקרבת ע"י של אוכלין מטמא באהל דילפינן לה מראכלו ובחי מתוך מה מת מטמא באהל אף תקרבת ע"י מטמא באהל קאמר אבי אומר אני דטומאה זו: טו משום מגע נבלה אגב כוליא כשהכוליא טמונה: טו טומאה ב"ו מטמאה והד"א: טו (אין צריך הכשר וזה לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקטני צריך הכשר הסי"ד כך מצאתי בכ"י ש"ן): הרי אמרו בית שמאי בורעים אהיו בית הלל כלומר הרי: טו בטלו הורעים ועשה אהל: טו כותליו ואהל שלו ומטמא אדם וכלים: טו לא טמא אדם וכלים לא דאורייתא היא ואת דגריס בית שמאי בורעים טהרו כלומר טהרו מטומאת אוכלים ונעשו עץ:

א) [לעיל ע"ב מה מ"א]:
ב) [עין מוס' לעיל ע"ב:
ד"ה בשעת] א) [פסחים
מה: טו] [עין מוס'
לעיל יג: ד"ה תקרבת
מוס' פסחים ע"ב. ד"ה
מיקון] טו [ל"ל דתנן].
ו) עוקצין פ"ג מ"ג דהו"נ:
ז"ש, ו) [לעיל ע"ב. ע"ד].
ח) כטורות ט: מנחות ק"א.
טו) [שמות י"ב]. טו) [פסחים
כ"ג]. טו) [עין מוס' ב"ק
עו. ד"ה פרה].

תורה אור הש"ס

1. מבל קאבל אשר
קאבל אשר יבוא עליו
מים יטמא ובל משקה
אשר ישקה בקל בלי
יטמא: וקרא יא לד

גליון הש"ס

גמ' אפי' אבי הרי אברו.
ע"ל דף י"ג ע"ב מוס' ד"ה
תקרובת:

מוסף רש"י

כופת. מ"טו"ן, וסופת שס
דבר הוא ונספר טהרות
טומא איכא. סופת של עץ
וסופת של און (פסחים
מה). אי מיתה עושה
גיפור. אבר המדולל
בנהמה ומהו המיתה
מפלת אמו ואינו טמא
כאבר מן הנבלה אלא
כאבר מן החי. והפסח
יש בניהם דלמריץ (לעיל)
אבר מן החי שבר הפוסח
ממנו טהור, דאין מטמא
אלא כשהוא אבר של
שבר גידים ועלמות, אכל
נבלה כות ממה טמא
אז הטומאה (לעיל ע"ב).
שאתה יכול להאכילו
לאחרים. עובדי כוכבים
דאינו טהור בהנאה
(בבב"ב טו). שאי
אתה יכול להאכילו
לאחרים. עובדי כוכבים,
שאסורים בהנאה (מנחות
ק"א).

טומאת צית הספרים היא. היא קבל טומאה ואלה מגעו
בסתר וקיי"ל צדה (דף מה): מקרא דטומאת צית הספרים לא
מטמא: ר"מ היא. צדה המקשה (לעיל ע"ב). הוליא עובר את ידו
ושחט את אמו ואח"כ חתכו צטר העובר מגע נבלה שקבל טומאה

טומאת בית הסתרים היא וטומאת בית
הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לדידי
קשיא לי ושאלתיה לרבי אבא בר ממל
ואמר לי ט הא מני רבי מאיר היא דאמר
טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולא
זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני
ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין
טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי
קושיא דלמא בשהוכשר אמר ליה רבה בר
רב חנן לרבא למה לי הכשר הרי מטמא
טומאה חמורה אגב אביו אמר ליה כשישימש
מעשה עין שימש אמר אביי הרי אמרו
ט"א כופת שאור שיחודה לשיבה בטלה טומאתה
לא דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא
מצינו לאוכלין שמתמאין טומאה חמורה
כשישימש מעשה עין שימש ט אמר אביי הרי
אמרו ט תקרובת עבודת כוכבים של אוכלין
מתמאין באוהל טומאתה לא דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין
שמתמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש אמר אביי הרי אמרו יבבורי
אוכלין ככלים דמו טומאתן לא דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכל
שמתמא טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש א"ל רב פפא לרבא הא ט דתניא
ט חלב נבלה בכפרים צריך מחשבה והכשר
טומאתו אגב כוליא לא דאורייתא דאי סלקא
דעתך דאורייתא מצינו לאוכל שמתמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש
אמר רב מתנה הרי אמרו בית שמאי
בורעים טהרו טומאתו לא דאורייתא דאי
סלקא דעתך דאורייתא מצינו לזרעים שמתמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש:
ר"ש מטהר: מה נפשך אי מיתה עושה
גיפור ליטמא משום אבר מן החי אי אין
מיתה עושה גיפור ליטמא משום אבר מן
הנבלה ר"ש ארישא קאי האבר והבשר
המדולדלין בבהמה מטמא טומאת אוכלין
במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון מטהר
ט אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש
אמר קרא ומכל האוכל אשר יאכל
אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי
אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו
לאחרים

וטומאת בית הסתרים לא מטמא. פירושה צפק צדה
המקשה (לעיל ע"ב: ד"ה שעת): **ולא שני ליה לר' מאיר בין**
טומאה דבעי הכשר בו. הלשון אין מיושב דלא ה"ל למימר טפי
אלא הכא לא הוכשר: **למה לי הכשר והא מטמא טומאה חמורה**
אגב אביו. תימה אמאי לא פריך למה
ליה לאוקומיה כר"מ הא מטמא טומאה
חמורה אגב אביו ואין צריך לא הכשר
מיס ולא הכשר שר' כדלמך פרק צא
סימן (נהד דף טו):
כשישימש מעשה עין שימש.
פירוש מאותו שם
שהיה מטמא טומאה חמורה דיינו
משום אבר מן החי עתה אין אבר
מן החי שאין צו אלא צטר ואין
קרוי אבר ול"ד לנבלת עוף טהור
ופרים הנשרפים כששטימא טומאה
חמורה היה משום שורף פרים והשתא
נמי הס פרים וה"פ כשישימש מעשה
עין שימש לא מתורת אוכל כמו
שהוא עתה אלא מתורת עין צעלמא
וא"ת א"ע"ג דמעשה עין שימש לטמא
דנגמר מורעים שאין סופן לטמא
טומאה חמורה צדום ענין וי"ל דזרעים
נמי סופן לטמא טומאה חמורה ע"י
שמוש עין כדלמך בסמוך כופת שאור
שיחדה ליכש עליה נבלה ומטמאה
טומאת מדרס:
טומאתה לא דאורייתא. תימה
דאי לא מדאורייתא
צטלה אמאי מותר להניחה צבית:
בית שמאי בורעים טהרו.
מכאן קשה על פירוש רבינו
שמואל צפ"ק דסוכה (דף י"ג): דלמך
ירקות שאדם יולא צדן ידי חובתו
צפסק אין חולצין צפני הטומאה אכל
מצינן הטומאה ופוסלין הסוכה משום
אזיר פירוש ולא משום סך פסול
דסך פסול צארבעה ואזיר צשלשה
ואמך הסם מאי טעמא כיון דכי יבשי
נפלי כמאן דמפרשי דמו ופירש רבינו
שמואל דהא דקאמר מאי טעמא לאו
אין חולצין צפני הטומאה קאי משום
דהוי אוכל ומקבל טומאה ואין חוץ
צפני הטומאה אלא אפוסלים את
הסוכה קאי וקשה לפירוש דהכא
משמע דצטלי לגבי צית ולא מקבלי
טומאה ומיהו יש לומר לפירוש דמילי
מילי קתני ואין חולצין לאו כשסך צהס
קאמר אכל מכל מקום לא היה צריך
לפרש כן דאיכא לפרושי כשסך צהס
ולא מקבלי טומאה והאי דאין חולצין
כדמפרש הסם משום דכי יבשי נפלי
וכן פירש צקונטרס שס:
כ"ת

הרי אמרו סקרוצם עזודם כוכבים של אוכלין מטמא צאה. וקאמר אבי אומר אני טומאה
זו לא דאורייתא וקרא אטמכתה צעלמא: דאי דאורייתא. מנינו אוכלין ססופן לטמא אדם: מעשה עין. שאסורים צנהנה וצטלו מאכילה
ונעשו כעלים הנעצלים: הרי אמרו. צאלו עוברין (פסחים מה): הבורי אוכלים. צככלים הרי הס ככלים ואס נגעה טומאה צאוכל נטמא
הכלי דתנן (סס) צצק צצכדקי עריצה לענין הטומאה אס רוצה צקיומו הרי הן כעריצה ואומר אני טומאתו זו שהוא נעשה כלי ואס
נגע צמת חוזר ומטמא אדם לאו דאורייתא: חלב נבלה. דצהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא לן) מיעשה לכל מלאכה (ויקרא ו) לענין לקבל
טומאה מן הנבלה או מן השך: כפרים. שעס מועטין וחלב לאו צר אכילה הוא אפילו לעובד כוכבים אלא ע"י דחק: צריך מהשצה.
והוי אוכל וכיון דחלב יורד לתורת אוכל אומר אני טומאתו אגב כוליא מה שהוא מטמא אדם משום מגע נבלה ושהוא שומר הכוליא כשהכוליא
טמונה צו כדלמך לעיל (דף קטו): כמה חוטין נמשכים הימנה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מנינו דצר שירד לתורת אוכל כגון חלב
שחישב עליו ועדיין הכוליא טמונה צו: מטמא טומאה חמורה. ואן תנן כל ססופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר ויחזה לענין
טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר: מעשה עין שימש. לאו צתורת אוכל הוא מטמא אלא צתורת שומר לאוכל כעס וצקרנים
וכטלפס: הרי אמרו צים ססככו צורעים. כלומר הרי הזכירו צית המסוך צורעים דהוי צית. ולא ידענא היכן אמרו: המסך צורעים.
כגון ססיך ציתו צצבלים וצהס הזרעים וכיון שעשה מהס סךן יוצטל הזרעים ונעשה אהל חסוצ ואס פרהה צרעת צאותו צית הרי
כל הצית טמא כוליו ואהל שלו יטלמא אדם וכלים: טומאתו לאו דאורייתא. אותה טומאה שהצית חסוצ אהל לטמא אדם יט לאו דאורייתא
היא. וא"ת דגרסי צית ססיכו צורעים טהרו כלומר טהרו מטומאת אוכלים ונעשו עין דצטלו אלא ססיכו טומאתו לאו דאורייתא
כדפרישית: אי אין מיסה עושה גיפור. והרי נמצל עמה לטמא משום נבלה: מ"ט דרבי שמעון. דמטהר המעורה צצעלי חיים:
לאחרים